

Lovforslag nr. L 250. Fremsat den 25. marts 1988 af Dohrmann (FP), Behnke (FP), Pia Dahl (FP) og Jane Oksen (FP)

Forslag

til

Lov om folkeafstemning om fast forbindelse over Storebælt

§ 1. Tirsdag den 7. juni 1988 gives folketingsvælgerne adgang til ved en vejledende folkeafstemning at stemme ja eller nej til spørgsmålet: »Skal det statslige aktieselskab A/S Storebæltsforbindelsen inden 1. maj 1998 påbegynde opførelsen af en fast forbindelse over Storebælt?«.

§ 2. Berettiget til at deltage i afstemningen er enhver, der på afstemningsdagen opfylder betingelserne for valgret til Folketinget, og som er optaget på de valglistes, der er omtalt i stk. 2.

Stk. 2. Det påhviler kommunalbestyrelsen at udarbejde en valgliste over kommunens vælge-

re og at udsende valgkort efter reglerne i kapitel II i lov om valg til Folketinget.

Stk. 3. Bekendtgørelse om afstemningen sker i overensstemmelse med reglerne i § 30 i lov om valg til Folketinget.

§ 3. Bestemmelserne i §§ 69-74 og §§ 78-82 a i lov om valg til Folketinget finder tilsvarende anvendelse ved folkeafstemningen.

§ 4. Loven træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. Loven gælder ikke for Grønland og Færøerne.

Bemærkninger til lovforslaget

Fremskridtspartiet har tidligere – senest den 11. november 1986 ved lovforslag nr. L 78 foreslået, at skal der etableres en fast forbindelse over eller under Storebælt, vil den bedste løsning være, om et privat konsortium for egne midler og med ret til i en nærmere aftalt årrække at opkræve bropenge fik tilladelse til at etablere forbindelsen. På trods heraf vedtog et flertal i Folketinget den 26. maj 1987 lov nr. L 380 om anlæg af fast forbindelse over Storebælt, hvilket bl.a. indebærer, at staten og dermed skatteyderne ud over aktiekapitalen på 355 mio. kr. også skal stå som garant for, at de mindst 20 milliarder kr., Storebæltsforbindelsen vil koste, bliver tilbagebetalt långiverne.

Siden vedtagelsen er der imidlertid sket så mange afgørende ting, at forslagsstillerne alvorligt tvivler på, at der i Folketinget eller blandt vælgerne forefindes et flertal, der reelt ønsker, at forbindelsen bliver iværksat og fuldført som aftalt.

Af eksempler, der trækker i retning af, at vi ikke for nærværende har råd til det aftalte prestigeprojekt, bør f.eks. nævnes:

1. Danmarks store og fortsat voksende gæld til udlandet.
2. Faldende eksportindtægter og skærpede konkurrencevilkår for danske eksportfirmaer.
3. Landbrugets katastrofale situation.
4. De lange ventelister på sygehusene.

5. De mange milliarder kroner der i henhold til vandmiljøplanen skal anvendes i de nærmeste år.

Politisk interessant er det naturligvis også, at selv om broprojektet ikke var særlig fremhævet under valgkampen forud for den 8. september 1987, så tabte de partier, der vedtog loven om den faste forbindelse over Storebælt, sammenlagt 11 mandater.

Som et yderligere argument for afholdelse af en folkeafstemning skal fremhæves den halvlunkne holdning, flere af aftalepartierne har til Storebæltsaftalen. Intet ville kunne betegnes som en dårligere investering, end hvis man f.eks. kun udførte første etape, altså jernbaneforbindelsen, og bilerne fortsat skulle sejles over. Også på dette vigtige punkt ville en folkeafstemning bringe klarhed, idet vælgernes afgørelse naturligvis bør respekteres af samtlige demokratiske partier.

Fremskridtspartiet håber nærværende forslag vil blive positivt modtaget af såvel tilhængere som modstandere af den vedtagne lov om en fast forbindelse over Storebælt.

Som konsekvens heraf er vi derfor yderst imødekommende, såfremt der under behandlingen af dette lovforslag fremsættes andre ønsker om afstemningstema, datoen for afholdelsen af folkeafstemningen m.v.

Hovedsagen er, at den danske befolkning får mulighed for at udøve deres demokratiske rettigheder ved at sige ja eller nej til dette meget dyre projekt.